

Σιγίλλων Ναπολέοντος Α'

ἀρέσκει εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ τοῦ θριάμβου, μετὰ τὸ αὐτὸ σκήπτρον, μετὰ τὴν αὐτὴν χεῖρα τῆς δικαιοσύνης τὴν ὁποῖαν ἐφ' ἑαυτὸν βασιλικῶς σύζυγός τη, ἴσθι με αὐτόν, τόσον ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ὅσον καὶ εἰς τὸν ἔρωτα!

Ὁ Κρόνος ὁ

καὶ ὁ Ἑρρικός Γ' χάνουν τὴν ἀξίαν των εἰς τὰ σιγίλλα, ἐνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ πλούτου περὶ τὴν χάραξιν, ἐξ αἰτίας τοῦ πάχους τῶν περιφερειῶν καὶ τῶν στρεβλωμένων γραμμῶν, ἐνῶ ἀπειναντίας οἱ δύο ἄγγελοι οἱ κρατοῦντες τὸ ἐπισκήνωμα τελειοποιούνται κατὰ πολὺ.

Τὰ σιγίλλα κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην δὲν ἦσαν σχεδὸν πλέον ἐν χρήσει εἰμὴ εἰς τὰ βασιλικά γραφεῖα καὶ ἡ βιομηχανία δὲν ἐφρόντιζε πλέον ὅπως προμηθεύσῃ Ἰσπανικὸν κηρὸν πρώτης ποιότητος καθὼς συνειθίζετο προηγούμενως, καὶ ἐξ αἰτίας τούτου δὲν δυνάμεθα ἀτυχῶς νὰ ἔχωμεν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἑρρικού Δ', καταστάντος σχεδὸν καθ' ὅλοκληρίαν ἀγνωρίστου.

Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν θὰ ἐστερούμεθα τὴν εἰκόνα τοῦ Λουδοβίκου ΙΓ', ἂν μὴ περὶ τὰ τέλη τῆς βασιλείας του, ἐν ἔτει 1642, ἐν ἀπὸ τὰ σιγίλλα του δὲν ἐπετύγχανεν ὅπως μᾶλλον μετὰ δόσιν ἐν ἀποτύπωμα μᾶλλον στερεὸν καὶ ἐνδιακριτότερον.

Τὸ πρόσωπόν του εἶνε λεπτομερές, ἡ κόμη του μακρά, ὁ πώγων του ἀπολήγει εἰς αἶχμην καὶ τὸ περιλαίμιόν του πυκνότερον.

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μεσεχειρίσθη πρὸ πάντων μυστικὰ σιγίλλα, (sigilli segreti) ἡτοιμαζόμενος, ὀλίγον διαφέροντα ἀπὸ τὰ ἰδιωτικὰ καὶ τὰ ὁποῖα εἶδον τὸ ὄνομά των εἰς τὰς περιφρήμας ἐκείνους ἐπιστολάς· αἱ ὁποῖαι ἐστέλλοντο, δι' οὐδένα ἄλλον λόγον εἰμὴ πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ Βασιλέως, εἰς τὰς ζοφεράς καλλιὰς τῆς Βασιλείας.

Ἰπῆρχεν οὐχ ἥττον ἐν σιγίλλων di maestà, ποιηθὲν ἐπὶ τῇ ἀναρρήσει εἰς τὸν θρόνον τοῦ ἡγε-

μόνος τούτου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀπεικοιζέτο παλαιοὶ ἀκόμη, μετὰ ὅπως μᾶλλον εὐχαρὶ οὐδόλως ὑπενθυμίζον τὸ μεγαλύτερον τοῦ μεγάλου μονάρχου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ ἐῶσιν τὸ ὄνομά του εἰς τὸν αἶωνα του.

Τὰ σιγίλλα τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' ἐλάχιστα διαφέρουσιν ἀπὸ τὰ τοῦ προκατόχου του. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης ἀνῆλθεν εἰς τὸν θρόνον νεαρώτατος ἀκόμη.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον χαρακτηρίζει τὸ σιγίλλον τοῦ Λουδοβίκου ΙΣΤ' εἶνε ἐπιμέλεια, ἡ ἀναζήτησις ἐνός καλλιτέχους καθολοκληρίαν νέου. Ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ εἴπωμεν ὅτι πολὺ ὕστερῶς πρὸς τὴν ὁμοιότητα τῆς φυσιογνωμίας.

Ἐνταῦθα τελειώνει ἡ μακρὰ σειρά τῶν σιγίλλων τῶν ἀποκαλούμενων di maestà, καὶ θὰ ἦτο ἐντελὴς περιπτὸν νὰ ἀναφέρωμεν τὸ τοῦ Λουδοβίκου ΙΗ', κατασκευασθὲν διακρούσης τῆς ἐξορίας του ἐπὶ πανομοιότυπου τοῦ ἀδελφοῦ του.

Θέλομεν μόνον ν' ἀναφέρωμεν τὸ τοῦ Ναπολέοντος Α', τὸ ὅποιον ἐν τούτοις πολὺ ἀπέχει ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ἐντελές.

Εὐχόμεθα ὅπως ἡ ἐπιστήμη τῶν σιγίλλων προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημόνων καὶ σοφῶν, οἱ ὁποῖοι, ὅταν θὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσιν των πλήρη μουσεῖα σιγίλλων, τῶν ἀξιοσημείων καὶ τεκτοποιημένων, θὰ εὐρῶσιν ἐν αὐτοῖς ἀνεκτίμητον πηγὴν πλούτου *).

(Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ).

LUIGI FALCONI

(Μετάφρασις Κ. Καρυφύλα.)

*) Σημειώσεις τοῦ συγγραφέως.

Τοὺς ἐπιθυνοῦντας ὅπως ἐκτενέστερον μελετήσωσι περὶ τοῦ θέματος τούτου, παραπέμπομεν εἰς τὰ ἑξῆς εἰδικὰ συγγράμματα:

1) Schlumberger G. Sigillographie de l'Empire Byzantin. Paris 1884. 2) Natalis De Wailly : Paleographie 3) A. Lecoy de la Marche. Les sceaux 4) A. Chas-sant e P. G. Delbarre : Dictionnaire de Sigillographie du moyen âge. 5) Gorn-don de Genouillac : L'art Heraldique. Paris. 6) Babelon E.: La gravure en pierres fines. Paris.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ἀχ! ἄφινέ με νὰ σοῦ δίνω κάθε μέρα
πότε γαρούφαλο μὲ φλογισμένο χρῶμα,
πότε μυρτιά ποῦ βαλσαμώνει τὸν ἀνέρα
καὶ πότε ρόδο, μισοσφαλισμένο ἀκόμα,
γιὰ τὸ σιῆθός σου.

Κ' ἐπόσχεσι δόσε κρυφὴ σὲ μένα,
ἂν θῆς νὰ ξεπνυχίσω μὲ γαλήνη,
λουλούδια μὲ θερμὰ φιλιὰ βρεγμένα
πῶς θὰ μοῦ στέλνης στὴ στερνὴ μου κλίνη
ἂπ' τὸ σιῆθός σου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΜΠΙΝΗΣ